

DE FIJNHEID VAN DE AANDACHT IN SCHILDER- EN TEEKENKUNST

vastheid, zekerheid. In ieder geval vonden zij — in uithoeken weliswaar — maar zij vonden het dan toch — de verstaanbaarheid van de oude beeld-afspraken. Het open venster, de lentelucht, het bouquetje, de schedel, het vogeltje, schelpen, de struiken van het tuintje. Eens was dit alles teeken van een wijde wereld, van een aanvaarde wereld. Nu is het een benauwenis. En dat is geen verwijt, want het is de tijd. Zij die ons nog iets brengen van de stilte, van het licht der natuur, van de heerlijkheid van de wereld der boomen en planten, van het geluk der bloemen en schelpen, zij doen dat schuchter, schuw, bijna aarzelend. Zij schrijden er bevreesd mee binnen. Het ziet er uit of het ieder oogenblik breken kan. Het is angstvallig opgesteld, het is met eindeloos geduld bereid. Er is niets te verliezen van deze kostbaarheden. En zoo is de tijd.

Laten wij dezen schuchteren zeldzamen bloei, deze soms nauwelijks hoorbare melodietjes, als van te vroege nachtegalen in een koude lente, ontvangen en begroeten. Want wat wij daarin ook meenen te missen aan levensovergave, toch brengen zij een fijnheid van de aandacht, broos maar stil en zuiver, die bemoedigend kan zijn in een wereld, waarin de kracht thans op de meer dierlijke gebieden van het menschelijk leven wordt gezocht.

D. van Gelder, Sprinkhaan - Waskrijtstudie

¹ De Hollandsche Teekenmaatschappij bleef, hoewel kwijnend, bestaan; haar verdienste ligt echter in de 19de eeuw. — ² Ook bij de Duitsche romantici (o.a. Fohr, Schnorr von Carolsfeld) in het begin der 19de eeuw, in de bewogen Napoleontische jaren, komen verwante, in het detail vluchtende teekeningen voor.